

Marjolein Loppes

NIETS IS ONEINDIG

Voor een opdracht van de basisopleiding van de Fotovakschool in Amsterdam moest Marjolein zeven foto's van haar buurt maken. Ze woonde toen in het Rozenpriel in Haarlem. Een oude volksbuurt die vroeger veel kleine winkeltjes kende. Zelf woonde ze ook in een huis dat duidelijk ooit een winkelpand was geweest. Ze had zich altijd al afgevraagd wat voor winkel het geweest zou zijn. Al fotograferend kwam ze erachter dat haar pand lang niet het enige was. Sommige panden hadden nog steeds een winkelfunctie, maar de meesten waren woonhuis geworden. Het bleef daarom niet bij die zeven foto's.

MARJOLEIN LOPPIES
 Marjolein Loppies wilde ooit popfotograaf worden. Ze deed fotografie aan de Koninklijke Academie voor Beelden Kunsten in Den Haag, maar zakte voor haar theorie. Ze liep stage bij de bekende fotografe Patricia Steur, maar pas na haar basisopleiding aan de Fotovakschool jaren later kwam haar fotografiecarrière in een stroomversnelling terecht. Inmiddels werk ze full-time als fotograaf. Naast opdrachtwerk is ze voornamelijk bezig met haar "uit de hand gelopen hobby" de urbex-fotografie. Dit heeft geleid tot verschillende publicaties en solo- en groepstentoonstellingen van haar werk.

In het jaar erna ging ze door met fotograferen. Langzaam ontstond er het idee om de foto's te bundelen in een boekje. Het boekje werd een boek van meer dan honderd pagina's genaamd "Parels van het Rozenprieel", met naast mooie foto's van de buurt en haar bewoners ook archiefmateriaal en oude advertenties. Haar interesse en liefde voor erfgoed evenals urbex fotografie was ontstaan. In tegenstelling tot veel

familie die er woonde kon ze uit de foto's aan de muur opmaken. Waar waren ze gebleven? Waarom had niemand zich meer om het huis bekommerd dat misschien al tientallen jaren leeg stond? In een verlaten Amerikaanse gevangenis vond ze de dossiers van de gevangenen voor het oprapen. Inclusief foto en alle gegevens. De privacy van de gevangenen was blijkbaar even weinig waard als het verlaten pand.

"XXXXX XXXX XX XXXXX XXXX XXXXXXXX
 XX XXX XXXXX XXXXXXX"

urbex-fotografen is Marjolein niet op zoek naar de treurnis van het verlatene, ze zoekt juist naar kleur en restanten van het leven dat zich ooit op die locatie heeft afgespeeld. "Ik wil het leven en de energie van voorheen laten zien. De stemmen die nog nagalmen in een fabriekshal, de gesprekken die zijn blijven hangen in een verlaten zwembad. Soms lijkt het wel of de mensen zijn weggevlucht."

Zeven zonen

Ze doet soms bizarre "vondsten" in verlaten panden; een vervallen huis met de familieportretten nog aan de muur en de administratie nog in de bureaulade. Zeven zonen had de

Maar Marjolein hanteert voor zichzelf strenge normen. Alles wat ze tegenkomt blijft onberoerd. Als ze een pand verlaat zijn alleen haar voetstappen en de afdrucken van de statiefpoten nog zichtbaar in het stof. Soms lijken huizen verlaten zo vervallen zijn ze, maar als er nog iemand blijkt te wonen, ook al is het maar incidenteel dan is dat een no-go voor haar. Op een verlaten en deels vervallen hotel vond ze een briefje voor urbex-fotografen met een telefoonnummer en de vraag eerst contact op te nemen alvorens naar binnen te gaan om te fotograferen. Ze belde netjes het nummer en een uiterst vriendelijke beheerder liet haar vrijelijk fotograferen in alle ruimten met prachtige vergane glorie.

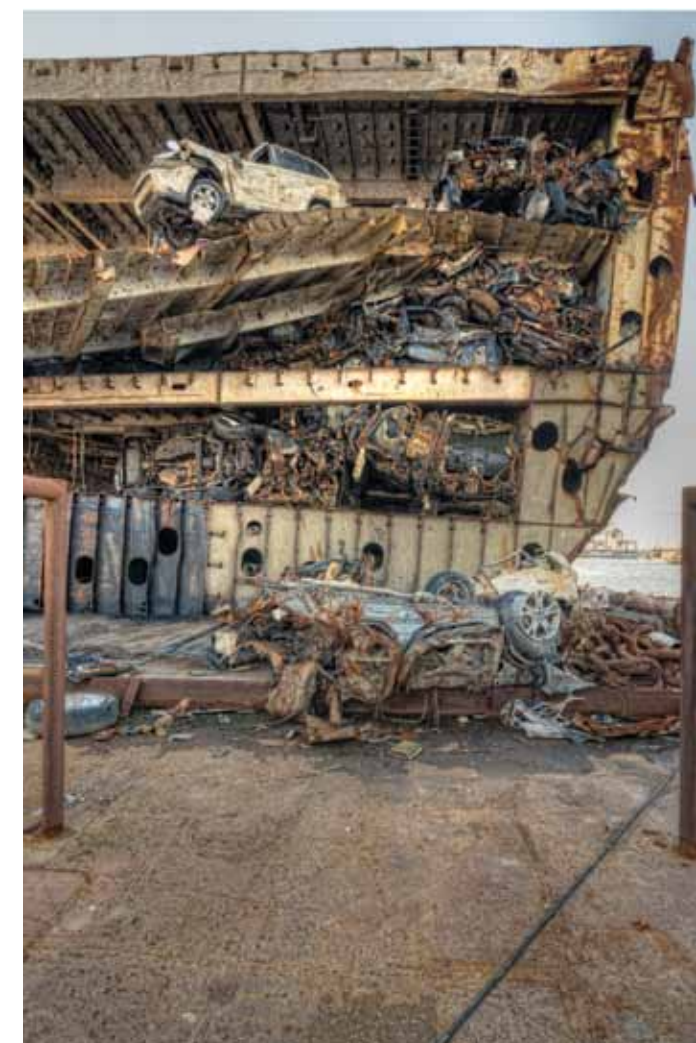
Dieven

Helaas hanteert niet iedereen in de urbex-scene diezelfde normen en waarden. Er worden deuren en ramen geforceerd en soms dingen vernield en verplaatst. Ze vermoed zelfs dat sommige fotografen graffiti spuiten om andere fotografen te verhinderen dezelfde foto's te maken. Daarnaast houdt het dieven-gilde de urbex-scene nauwlettend in de gaten. Soms worden op urbex-fora locaties gedeeld en met name koper-, antiek- en brocante-dieven maken hier dankbaar gebruik van. Marjolein gebruikt Google Earth en oude afbeeldingen om mogelijk interessante locaties te vinden. Door de oude afbeeldingen met de huidige staat op Google Earth te vergelijken is soms te zien dat een locatie al heel lang niet meer is bezocht. Veel tijd gaat in onderzoek zitten. In Nederland is bijna niets meer te vinden, vertelt ze. Regelmatig onderneemt ze daarom tripjes naar het buitenland.

Haar uit de hand gelopen hobby, zoals ze het zelf noemt, ze is er inmiddels full-time mee bezig, is niet geheel zonder gevaar. Soms staan panden op instorten of hangen plafonds op scherp. Ze heeft ook wel eens een gevaarlijke klimpartij in een oude koeltoren op 6 meter hoogte ondernomen. "Dit nooit meer!", dacht ze achteraf. Veel tijd om over dit soort dingen te piekeren is er meestal niet. Vaak heeft ze na lang zoeken maar één enkele kans om een locatie te bezoeken. Dan is het meestal gewoon snel werken, er is zoveel te zien. Wachten op het juiste licht is een luxe die ik niet heb, vertelt ze. Ze gebruikt daarom HDR (high dynamic range) techniek om de vaak hoge contrasten onder controle te krijgen. Ze maakt dan tot wel 9 opnamen met verschillende belichtingen en combineert die thuis met Photomatrix tot één opname waarin zowel in de lichtste als donkerste beeldpartijen details zijn te zien. Met Photoshop worden de puntjes op de i gezet. Al met al een tijdrovende bezigheid die een zware computer vereist.

Ooghoogte en stabiliteit

Ook vanwege de vaak maar korte tijd die ze tot haar beschikking heeft op locatie, gebruikt ze zoomobjectieven in plaats van lichtsterkere en kwalitatief vaak betere vaste brandpunten. Meestal gaat ze met een Sigma 12-24 en een

“XXXXX XXXX XX
XXXXX XXXX
XXXXXXXX XX XXX
XXXXX XXXXXX”

Nikon 24-70 op stap. Aan een tilt-shift objectief heeft ze zich nog niet gewaagd. Dat soort dingen vind ik nog te spannend, zegt ze lachend. Ik hou het graag simpel. Een stevig Manfrotto statief is echter wel een noodzaak voor stabiele opnamen. Om het gewicht te beperken heeft ze een carbon-versie aangeschaft, evenals een afstandbediening voor haar Nikon D800E. Om vertekening te voorkomen fotografeert ze vaak vanaf ooghoogte. Het geeft ook het gevoel alsof je zelf door zo'n pand dwaalt als je naar de foto's kijkt. Een middenformaatcamera zou ze wel graag willen, maar vindt ze voorlopig nog te duur.

Aan de muur in haar woonkamer hangen enorm grote ragscherpe prints die ze onder meer bij Eyes on Media heeft laten maken. Trots laat ze ver-

schillende publicaties zien en een prachtige folder van haar expositie "After people" in galerie Patries van Dorst. Op haar site staan ook enkele zogenaamde cinemagraphs. Foto's met beweging. Een gordijn voor een gebroken raam wappert langzaam in de wind, een rode jurk, keurig opgehangen aan een deur in een tochtig verlaten huis, beweegt langzaam heen en weer in een verder stilstaand beeld. Een felle lichtstraal valt door een raam in een verlaten en gedeeltelijk ingestorte kapel. Pas als je langer kijkt zie je het stof dwarrelen in het licht. Het is een nieuwe ontwikkeling in haar werk die prachtig aansluit bij de traditionele fotografie. De restanten van het leven van weleer worden in deze bewegende foto's weer even tot leven gewekt.

Tekst: Martien de Man